



BRUSSELS REGIONAAL COMITE

Activiteitenverslag

2014

2017



BRUSSELS REGIONAAL COMITE

Activiteitenverslag

2014
2017¹

Tijdens een plechtige zitting in het Atomium op 16 juni 2015 tekenden de sociale gesprekspartners en de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een document met als titel “Strategie 2025² voor Brussel”, dat een aantal doelstellingen bepaalt om de Brusselse economie aan te zwengelen. De sociale gesprekspartners hebben niet de volledige strategie (het regeringsprogramma van de regionale meerderheid) onderschreven, maar hebben zich geëngageerd voor een bepaald aantal “gedeelde prioriteiten”.

Dit engagement betekent dat de sociale gesprekspartners op hun niveau de maatregelen ondersteunen die in het kader van deze prioriteiten genomen worden. Voor de regering houdt dat in dat de sociale gesprekspartners betrokken worden bij het vastleggen van de maatregelen, wat verder gaat dan hun gebruikelijke rol van consultatie.

Naast de Brusselse Regering- waarvan de leden overigens de uitvoerende macht zijn van de gemeenschapscommissies - moest de Strategie 2025 ook de Franstalige en Vlaamse Gemeenschap bijeenbrengen. Beide gemeenschappen staan in Brussel in voor materie die belangrijk is voor de economische ontwikkeling en in het bijzonder voor het onderwijs. De Franse Gemeenschap heeft de verklaring ondertekend. De Vlaamse Gemeenschap heeft deelgenomen aan dit initiatief en was vertegenwoordigd op de zitting van 16 juni, waar ze haar “interesse” heeft getoond voor deze strategie, maar ze wenste het document niet te ondertekenen, ondanks herhaaldelijke verzoeken.

Vervolgens bleek dat de gedeelde prioriteiten van Strategie 2025 weinig zeiden over enkele onderwerpen waarvoor de sociale gesprekspartners op een zinnige manier betrokken konden worden. Dat gold voor wat de Brusselse fiscale hervorming werd genoemd, en vooral voor de toepassing van de staatshervorming inzake gezondheid en kinderbijslag. En ook voor actuele thema's, in het bijzonder mobiliteit en de gevolgen van terroristische aanslagen.

Twee jaar na de lancering ervan kunnen we een eerste balans opmaken van de Strategie 2025. Zo zien we dat het Brussels sociaal overleg bestaat, zowel tussen de eigenlijke sociale gesprekspartners als tussen de sociale gesprekspartners en de regering. Het is niet denkbeeldig – ook al is dit nog lang niet het geval – dat er een Brussels sociaal model tevoorschijn komt, dat hopelijk de vele uitdagingen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het hoofd kan bieden.

We stellen voor om dit punt in detail te bespreken, vertrekkend van de voornaamste onderwerpen die aan bod kwamen in de regionale overlegorganen. De belangrijkste instantie daarbinnen is de Economische en Sociale Raad. Het ACV investeert veel in de werking ervan en kreeg het voorzitterschap over een nieuwe werkgroep. Die kwam voor het eerst samen op 25 januari 2016 en volgt sociale zaken behalve werkgelegenheid, d.w.z. voornamelijk gezondheidszorg en kinderbijslag. Er werden ook belangrijke discussies gevoerd binnen het Actiris-beheerscomité, het beheerscomité van Bruxelles-Formation en in een aantal andere instanties.

¹ Dit verslag bestrijkt de periode tot en met 30.6.2017. Om technische redenen was het niet mogelijk de elementen erin op te nemen die plaatsvonden tussen deze datum en het Congres. Indien nodig worden deze elementen behandeld in actualiteitsresoluties.

² 2025 duidt het einde aan van de overgangperiode waarin de gewesten federale dotaties genieten die niet gelinkt zijn aan het rendement van de personenbelasting.





I. WERKGELEGENHEID

Actiris

Actiris³ is in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verantwoordelijk voor het werkgelegenheidsbeleid. De organisatie is nagenoeg de Brusselse tegenhanger van de Vlaamse VDAB en de Waalse Forem, maar met dat essentiële verschil dat Actiris niet instaat voor de beroepsopleiding van werkzoekenden. Dat blijft de bevoegdheid van de gemeenschappen, ook al kreeg het Brussels Hoofdstedelijk Gewest na de 6^e staatshervorming de macht om daarin initiatief te nemen.

Zoals voor de meeste van haar bevoegdheden in persoonsgebonden aangelegenheden heeft de Franse Gemeenschap (of Fédération Wallonie-Bruxelles) haar bevoegdheden rond beroepsopleiding uitbesteed aan de Franstalige Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad (Cocof), die ze heeft toevertrouwd aan de overheidsinstelling Bruxelles-Formation (afgekort BF)⁴. De Vlaamse Gemeenschap heeft de materie op haar beurt toevertrouwd aan VDAB, die in Brussel een gewestelijk kantoor heeft, enkel bevoegd voor beroepsopleiding.

Deze splitsing tussen de begeleiding van werkzoekenden en hun beroepsopleiding is een betreurenswaardig gevolg van het gekunstelde statuut van Brussel. Het wordt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest opgelegd volgens de Belgische institutionele compromissen en geeft niet weer wat de Brusselaars willen of wat in hun belang zou zijn. Recent werd wel vooruitgang opgetekend met het oog op meer samenhang in het beleid.

Zo betrok Actiris in januari 2017 een nieuw gebouw (de Astrotoren naast het Madouplein, in Sint-Joost-ten-Noode) waar ook het Brussels kantoor van VDAB zal worden ingericht. Daar komt ook een "Cité des métiers" waarin verschillende instanties, waaronder Bruxelles-Formation, bijeen zullen zitten.

Actiris en de VDAB sloten een overeenkomst die Brusselse werkzoekenden die zijn ingeschreven bij Actiris, de kans geeft om VDAB-begeleiding te krijgen om de arbeidsmarkt in het Vlaamse Gewest te verkennen. Deze regeling is geen stille uitbreiding van de communautarisering van de werklozenbegeleiding. Ze wordt niet gebruikt door Nederlandstalige werkzoekenden om in Brussel te werken, maar door voornamelijk Franstalige Brusselaars die hun kans willen wagen op de Vlaamse arbeidsmarkt of in een voornamelijk Nederlandstalige werkomgeving.

³ Voordien Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling (BGDA). De dienst kreeg zijn nieuwe naam officieel met de nieuwe ordonnantie van 8.12.2016 (zie ook advies ESRBHG 21.4.2016).

⁴ Deze naam vervangt voortaan officieel de naam « het Brussels Franstalig Instituut voor Beroepsopleiding (Decreet Cocof 28.4.2016 ; zie ook advies van Raad van Bestuur van de ESRBHG van 4.7.2015)

Controle van werklozen

Na de 6^e staatshervorming zijn de gewesten bevoegd geworden voor de toepassing van een groot deel van de werkloosheidsreglementering: de plicht van werklozen om elke passende baan te aanvaarden (de zogenaamde passieve beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt) en actief te zoeken (zogenaamde actieve beschikbaarheid). Na een unaniem advies van de sociale gesprekspartners heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest beslist om deze opdracht toe te vertrouwen aan Actiris.

Deze beslissing kwam er niet zonder slag of stoot, want tegenstanders vrezen dat door haar dubbele rol van controleur en consulent bij Actiris verwarring zou kunnen ontstaan als bij de "diensten voor arbeidsbemiddeling" van de RVA tot in 1979: ze verloren aan geloofwaardigheid, zowel bij de werkzoekenden als bij de werkgevers. Afspraken moeten de strikte scheiding garanderen tussen de begeleiding van werkzoekenden door de gewesten en de controle van het actief zoekgedrag door de RVA. De controleprocedure moet duidelijk gescheiden blijven van de adviesfunctie en ondergebracht zijn in een ander gebouw.

De Brusselse procedure omvat meerdere verbeteringen in vergelijking met de procedure die bestond bij de RVA. Zo gebruikt men niet langer het begrip "contract", dat in de praktijk bepaalde werklozen verbond tot acties die niet aangepast waren aan hun noden. Werkzoekenden van wie uit het dossier bij Actiris blijkt dat hun zoekgedrag voldoende is, zullen niet meer worden opgeroepen, waardoor er tijd vrijkomt voor een beter onthaal van wie wel omkadering nodig heeft. Een college van drie ambtenaren vaardigt eventuele sancties uit. Beroep kan worden aangetekend bij een paritair samengestelde instantie, die zich sneller zou moeten uitspreken dan een arbeidsrechtbank, die overigens wel bevoegd blijft.

Deze wijzigingen gingen formeel in op 1.1.2017 en werden enkele weken later effectief toegepast in de praktijk. In 2016 werden de beambten die instaan voor de controle overgeheveld naar Actiris, maar ze werkten verder volgens de procedures waarin de federale regelgeving voorziet.

Het ACV zal erop toezien dat de standpunten die het inneemt in het beheerscomité van Actiris zo goed mogelijk overeenstemmen met het werk van het verbond:

- bij de individuele begeleiding en de juridische ondersteuning van werkzoekenden;
- bij de werkzoekendenwerking.



12 juni 2015: "Wat vindt u van de controle op werkzoekenden?". Militanten van ACV-Brussel schudden met deze vraag verschillende ministers wakker, onder wie Olivier Maingain.

Daarom vergaderen de vertegenwoordigers van het ACV in het beheerscomité vaak met de betrokken diensten en groepen. Ook de vrijgestelden van het Collectif Solidarité contre l'Exclusion nemen deel aan de vergaderingen.

Andere bevoegdheden rond werkloosheid

Sinds de 6^e staatshervorming zijn de gewesten bevoegd voor een bepaalde materie die behoorde tot de werkloosheidsreglementering⁵.

Het gaat voornamelijk om vrijstellingen (van de inschrijving als werkzoekende en eventueel van bepaalde andere verplichtingen) om vorming te volgen, stage te lopen in het buitenland enz. Voortaan beheert Actiris deze materie.

Het gaat ook om diverse werkherlevingstoelagen (voor oudere werknemers, mobiliteit en kinderopvang), waarvan de toekomst momenteel ter discussie staat.

Non-discriminatie – Diversiteit

Misschien nog meer dan in de andere gewesten vormt diversiteit op de werkvloer in Brussel een belangrijke uitdaging. Net zoals de andere instanties van het ACV geeft het BRC de voorkeur aan stimulerende maatregelen die leiden tot een mentaliteitswijziging.

Het BRC volgt op het terrein en in de Raad voor non-discriminatie en diversiteit (RNDD) proactief diversiteitsplannen op die de Brusselse ondernemingen samen met de personeelsvertegenwoordigers uitvoeren.

Naast stimulans is er nood aan efficiënte juridische maatregelen om misbruik tegen te gaan.

Op aanraden van Unia (het Interfederaal centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme) raadt de ESRBHG de Brusselse Regering een algemeen kader voor de bestrijding van discriminatie aan, dat onder meer van toepassing is op nieuwe gewestelijke materie zoals de privéhuisvesting (advies 22-2017 van 20.4.2017).

⁵ Zie ook verder bij de rubriek 'doelgroepen', de zogenaamde 'geactiveerde' uitkeringen (Activa plan, DSP enz.), en de rubriek 'wachttuitkeringen' voor werkzoekenden.

De ESRBHG sprak zich ook uit over een ontwerp van ordonantie van de regering om het juridische kader te versterken door onder meer onder bepaalde juridische voorwaarden praktijktesten te laten uitvoeren om discriminatie aan te tonen (bijdrage van de Raad van Bestuur 012-2017 van 6.2.2017 en advies 010-2017 van 13.3.2017). De Brusselse werkgevers kantten zich jammer genoeg tegen het ontwerp in eerste lezing. Een uitspraak van de Raad van State over de bevoegdheid van de gewesten om dergelijke bewijsmodaliteiten in te voeren volgt.

Doelgroepen

Een studie besteld door de Brusselse Regering bij het HIVA (Onderzoeksinstituut voor Arbeid en Samenleving) heeft aangetoond dat de RSZ-doelgroepverminderingen vooral betrekking hebben op oudere werknemers die overwegend buiten het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wonen.

Deze verminderingen bereiken dus onvoldoende de meest problematische Brusselse werklozen – met name weinig gekwalificeerde jongeren, die dikwijls langdurig werkloos zijn.

Bovendien zorgen ze voor een grote financiële transfer van het Brussels naar het Vlaams Gewest, en in mindere mate, naar het Waals Gewest. Op termijn zullen de gewesten voor hun financiering afhangen van de opbrengst van de personenbelasting op hun grondgebied. De Brusselse belastingbetalers betalen deels de werkgelegenheid van werknemers die in andere gewesten wonen en daar hun belastingen betalen!

De Economische en Sociale Raad heeft de Brusselse Regering wel aangeraden voorzichtig te zijn bij het nemen van maatregelen (aanbeveling 2015-066 van 26.10.2015). Ook al gaat het grotendeels om werknemers uit hogere rangen van de bedrijfshiërarchie of die in het Vlaams of Waals gewest wonen, er zijn ook andere situaties: oudere werknemers met een andere positie of die wel in Brussel wonen. Geheroriënteerde maatregelen mogen er niet toe leiden dat oudere werknemers massaal zouden worden afgedankt of dat bedrijven het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierdoor zouden verlaten.

Wat betreft de laaggeschoolde jongeren, stond in het advies van de Raad dat de maatregelen voor loonkostenverlaging niet zouden volstaan om de tendensen te keren: er waren actieve maatregelen nodig voor begeleiding, opleiding enz.

Een eerste maatregel bestond erin de loongrens waarboven

3 december 2015: Studiedag en engagement van de drie Brusselse vakbonden rond "De insluiting en (re-)integratie van personen met een handicap op de arbeidsmarkt"



de vermindering voor oudere werknemers niet meer wordt toegekend, lichtjes te verlagen (van 13.400 naar 12.000 euro/kwartaal) en de vermindering niet meer toe te kennen aan werknemers jonger dan 55 jaar en ouder dan 64 jaar⁶ (Besluit G-BRC 23 juni 2016 van kracht op 1.10.2016; vgl. advies ESRBHG 2016-020 van 17.3.2016).

In juni 2016 heeft de Brusselse Regering een document ingediend dat de beginselen schetst van een structurelere hervorming. Dit document bevestigt de wil om de verlichting van de loonkosten meer te richten op de zogenaamde geactiveerde uitkeringen (d.w.z. omgezet in loonsubsidie), die minstens de verdienste hebben zich te richten op werkzoekenden die in Brussel wonen op het moment van hun aanwerving⁷. De Raad van Bestuur van de ESRBHG heeft commentaar geuit op deze nota op 4 juli 2016. Concrete besprekingen vonden plaats in het laatste kwartaal van 2016. In het 1^e kwartaal van 2017 werd de laatste hand gelegd aan het ontwerp (zie onder meer advies ESRBHG 001-2017 van 19.1.2017, 036-2017 van 18.5.2017 ; Bijdrage van de Raad van Bestuur 026-2017 van 3.5.2017).

De vermindering voor oudere werknemers zal in drie fasen worden geheroriënteerd. Vanaf 1.7.2018 zou ze er als volgt moeten uitzien:

- 57 tot 64 jaar;
- 1.000 euro/kwartaal ;
- loongrens 10.500 euro.

Een hervorming van het Activaplan wordt ook voorzien:

⁶ Deze laatste grens zal worden aangepast wanneer de pensioenleeftijd opgetrokken wordt naar 67 jaar.

⁷ Wat er met deze hulp gebeurt als de werknemer verhuist naar een ander gewest binnen de geldende periode, is nog niet beslist...

- minimale werkloosheidsduur: 12 maanden
- ten minste halftijdse tewerkstelling, minstens voor 6 maanden ;
- duur van de toekenning van de werkuitkering: 30 maanden
- uitkeringsbedrag:
 - maand 1 tot 6 : 350 euro / maand
 - maand 7 tot 18 : 800 euro / maand
 - maand 19 tot 30 : 350 euro / maand.

Deze basis- of generieke Activa kan worden gekoppeld aan een incentive voor opleiding.

Werknemers met een verminderd arbeidsvermogen kunnen langer van de tegemoetkoming genieten en krijgen een hogere uitkering.

Wat de doelgroepvermindering voor kunstenaars betreft, pleit de ESRBHG voor een status quo (advies 034-2014 van 18.5.2017).

Het werk rond de andere doelgroepmaatregelen gaat voort, met name het toeleiden van OCMW-cliënten naar werk (artikel 60 van de OCMW-wet), de inschakeling in de sociale economie enz.

20 maart 2017: De drie vakbondsafvaardigingen van de MIVB tekenen de "Intersyndicale Verklaring Bedrijf zonder racisme, samen leven en werken".



Dienstencheques

In 2015 heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest deze nieuwe bevoegdheid opgenomen en een commissie opgericht voor de erkenning van ondernemingen en een andere voor het gewestelijk opleidingsfonds⁸. Beide instanties zijn samengesteld volgens het model dat op federaal niveau bestond. Het ACV is in deze instanties vertegenwoordigd door de hiervoor bevoegde centrale (ACV-Voeding & Diensten).

Voor de lopende wetgeving heeft het gewest het fiscaal voordeel voor gebruikers lichtjes afgezwakt, maar de nominale waarde van de dienstencheques, d.i. de prijs die de gebruiker ervoor betaalt, bleef onveranderd, en de andere parameters van het systeem werden ook niet gewijzigd. Die voorzichtigheid strookt met een advies van de Economische en Sociale Raad (advies 2014-037 van 20.3.2014).

Wat betreft de tegemoetkoming van het gewest, ontstond het plan om de toekenning van een deel van de indexering te koppelen aan een voorwaarde voor de ondernemingen: ze moeten een aanwervingsquotum van Brusselse werklozen halen, voldoen aan opleidingsinspanningen en het gebruik van elektronische dienstencheques in plaats van papieren dienstencheques aanmoedigen.

In overleg met de bevoegde centrale heeft het ACV opgeworpen dat de drie sociale doelstellingen van de regering, met inbegrip van de onderliggende begrotingsdoelstelling, ook anders kunnen worden gehaald dan via het onderwerpen van de indexering aan voorwaarden. Onze centrale vreesde dat de formaliteiten en vereiste bewijzen om de indexering te krijgen, bepaalde ondernemingen, in het bijzonder kmo's, afschrikken en dat dit problematisch wordt voor de werknemers zelf.

Alle sociale gesprekspartners deelden die opvatting. De regering heeft dit standpunt niet integraal overgenomen, maar haar tekst voldoende geamendeerd om ons de hoop te geven dat de vrees van de centrale niet bewaarheid wordt.

Behalve deze kortetermijnbesprekingen wordt de dienstensector opgeroepen verder te evolueren. Een systeem dat voor 75% gesubsidieerd wordt door de overheid, zonder selectiviteit op het vlak van gebruikers, werknemers of soorten activiteiten, kan niet blijven bestaan. Het ACV wees erop dat de sector vragende partij is voor stabiliteit en voorspelbaarheid, en dat het bereid is deel te nemen aan een bespreking ten gronde over het beleid op middellange en lange termijn.

PWA

De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen werden ge-regionaliseerd in het kader van de 6^e staatshervorming en Actiris oefent voortaan de bevoegdheden uit die voorheen tot de RVA behoorden.

De regionaliseringswetten verplichten de gewesten niet om het PWA-systeem in stand te houden. Integendeel verbieden ze hun het systeem uit te breiden (dat er essentieel in bestaat een inkomen uit een verminderde activiteit te cumuleren met een werkloosheidsuitkering).

Net zoals toen het nog federale materie was, is het ACV van mening dat de PWA's deel uitmaken van de werkgelegenheidsmaatregelen voor mensen die praktisch geen andere tewerkstellingsmogelijkheden hebben.

De ESRBHG boog zich over de vraag hoe de PWA-structuur beter kan worden geïntegreerd in de lokale werkgelegenheidsmaatregelen.

Gesco's

Het systeem van Gesubsidieerde contractuelen (Gesco's) is de erfgenaam van het zogenaamde derde arbeidscircuit, dat aan het einde van de jaren 1970 werd opgericht om werkgelegenheid te stimuleren door diensten te ontwikkelen die niet worden ingelost door de commerciële circuits of de traditionele openbare diensten.

Zoals voor de doelgroepen komt deze maatregel slechts deels ten goede aan de Brusselaars. Hoewel Actiris in principe stelt dat, om in dit kader een baan te genieten, men in Brussel moet wonen op het ogenblik van de aanwerving, wonen meer dan 30% van de aangeworvenen buiten het gewest: er worden soms uitzonderingen toegestaan en de werknemer mag na zijn aanwerving ook verhuizen naar een ander gewest!

Bij haar aantreden gaf de regionale regering te verstaan grote schoonmaak te willen houden in de sector om ruimte te creëren voor nieuwe projecten die tegemoetkomen aan prioritaire noden en de nadruk leggen op jobrotatie.

De Economische en Sociale Raad keurde deze beleidslijn goed (advies 2015/017 van 19.3.2015) en stelde dat de projecten tegemoetkomen aan structurele noden in de sociale en culturele sector en bijgevolg bij voorkeur moeten worden gesubsidieerd door de betrokken beleidsniveaus.

⁸ Besluit Brusselse Regering 14.1.2016



Februari-april 2016: ACV-Jongeren voeren een informatie- en mobiliseringscampagne vóór #20april op campussen en in hogescholen. Meer dan drie intense maanden onderdompeling in de jongerenwereld: pamfletten uitdelen, klassen bezoeken, oproepen lanceren in auditoria en postkaarten ondertekenen (petitie).

Het ACV stemde in met de principes van de Economische en Sociale Raad, maar wees erop dat enige voorzichtigheid toch was geboden omdat bepaalde Gesco-projecten tegemoetkomen aan behoeften waarvoor het gewest niet bevoegd is en dus ook geen budget heeft: de meeste projecten vallen echter wel onder de bevoegdheid van de gemeenschappen of Gemeenschapscommissies. Het was niet de bedoeling om projecten die hun nut hebben bewezen in het gedrang te brengen onder het voorwendsel dat de principes coherent moeten zijn.

Het beheerscomité van Actiris stelde vast dat de controle op de sector effectief beperkt bleef tot de afschaffing van bepaalde projecten die in onbruik raakten of waar de promotor zich niet aan de subsidiëeringsvoorwaarden hield.

De nieuwe middelen zijn in de eerste plaats bedoeld voor prioritaire sectoren (kinderopvang, werkgelegenheid, opleiding). Andere interessante projecten kunnen echter ook in aanmerking komen.

Jongerengarantie– Inschakelingscontract

In samenwerking met het Europees Sociaal Fonds voerde het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de zogenaamde Jongerengarantie in. Elke jongere onder de 25 jaar moet binnen de 4 maanden na inschrijving bij Actiris toegang krijgen tot een kwaliteitsvolle job, een opleiding of een andere maatregel die de integratie op de arbeidsmarkt bevordert.

In dit kader zal de regering inschakelingscontracten subsidiëren. Dit zijn arbeidsovereenkomsten van één jaar voor jongeren onder de 25 jaar die minstens 18 maanden werkloos zijn.

Deze maatregel werd ingevoerd vanaf 1.7.2016 voor de (lokale) openbare sector en de non-profitsector. Er wordt gebruik gemaakt van de techniek van Gesco's. De werkgevers moeten een project indienen dat moet worden goedgekeurd door de minister op advies van het beheerscomité van Actiris. Het gewest betaalt via Actiris 95% van de loonkosten. Het spreekt voor zich dat er wordt gezorgd voor eigen financiering als de maatregel gebruik maakt van het Gesco-kader. De financiering mag niet interfereren met die van bestaande of geplande Gesco-projecten.

In een tweede fase zou ook de profitsector in aanmerking kunnen komen. Het programma moet nog worden afgebakend, maar het zal niet stoelen op het Gesco-kader.

Tijdens een volledig jaar (vanaf 2018) zou de maatregel van toepassing zijn op een duizendtal jongeren.

De maatregel kon rekenen op de goedkeuring van de sociale partners (advies ESRBHG 2016/021, 17.3.2016)

Artikel 60

Artikel 60 (van de wet van 8 juli 1976, organieke wet betreffende de OCMW's) laat toe om leefloongerechtigden of mensen die een gelijkaardige vorm van sociale bijstand genieten werk te geven in afwachting van hun recht op een sociale uitkering. Deze mensen zijn via een arbeidsovereenkomst met het OCMW verbonden. Het OCMW kan hen eventueel ter beschikking stellen van een andere openbare dienst, een vzw enz.

In het kader van de 6e staatshervorming werd deze maatregel geregionaliseerd. De ESRBHG bracht hierover een advies uit (advies 2014-043 van 24.4.2014).

In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijven de OCMW's hiervoor bevoegd. Actiris zorgt voor de regionale coördinatie. De OCMW's hebben een adviserende functie.

Momenteel is nog niet bekend wie bevoegd wordt om de kosten van deze maatregel op nationaal niveau (voortaan gewestelijk niveau) terug te betalen aan de OCMW's. Momenteel is de Programmatorische Federale Overheidsdienst Maatschappelijke Integratie (POD MI) hiervoor bevoegd.

Betaald educatief verlof

De 6e staatshervorming regionaliseerde de bevoegdheid over betaald educatief verlof. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zorgde eerst en vooral voor de nodige administratieve structuur om deze nieuwe bevoegdheid te kunnen uitoefenen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het enige gewest dat de overlegstructuur die op federaal niveau bestond meteen behield (erkenningscommissie voor opleidingen). Om op administratief vlak te besparen, ontvangen de werkgevers voort-



10 januari 2017: Algemene vergadering van deeltijdse werknemers en werknemers georganiseerd door ACV Vrouwen Brussel tegen de hervorming van de inkomensgarantie-uitkering (IGU).

aan enkel een forfaitair bedrag van de overheid voor het loon dat overeenkomt met de uren betaald educatief verlof⁹. Op termijn moet er wellicht grondig worden nagedacht over de toekomst van deze maatregel.

Het ACV zet een belangrijke baken uit: conform de IAO-normen mag het betaald educatief verlof niet beperkt zijn tot beroepsopleiding. Ook algemene vorming, met name syndicale vorming, moet mogelijk zijn. Zelfs toen dit nog federale materie was, zorgde dit voor heel wat meningsverschillen bij de sociale partners.

De regionalisering van het betaald educatief verlof vormt een wankel compromis tussen diegenen die de maatregel naar de gemeenschappen wilden overhevelen om de continuïteit van het culturele en vormingsbeleid te waarborgen, en de uitdrukkelijke vraag van de werkgevers om te vermijden dat er verschillende maatregelen bestaan voor eenzelfde exploitatiezetel. Bij de uitoefening van deze bevoegdheid zal het BRC bijzondere aandacht besteden aan wat er in de andere gewesten gebeurt om de rechten van de werknemers in Brussel niet te beperken en tegelijkertijd te zorgen voor zoveel mogelijk uniformiteit op het vlak van werknemersrechten.

De ESRBHG bracht advies 035-2017 van 18.5.2017 uit over het betaald educatief verlof. Het advies herhaalt dat IAO-Conventie 140 het referentiekader moet blijven. Het tekent een aantal krijtlijnen uit voor de erkenning van de opleidingen en roept op om de werking van het stelsel beter te leren kennen en daartoe het bestuur te versterken.

Stages

In het kader van de Strategie 2025 richtte de regering een taskforce op, samengesteld uit de sociale partners, de besturen en de betrokken kabinetten. Ze bracht de verschillende stagemogelijkheden in kaart waar werkzoekenden gebruik van kunnen maken in het kader van alternerend leren of gewoon van studies.

In het kader van de 6^e staatshervorming erfde het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de “instapstages in een onderneming”, die de federale minister van Werk De Coninck in 2013 invoerde, maar die weinig resultaat opleverden. Het ACV vroeg om

deze maatregel af te schaffen die stoelt op het model waar het Vlaamse Gewest voor koos en dat ingebed is in de individuele beroepsopleiding in een onderneming.

De regering ging hier niet op in om twee belangrijke redenen. Enerzijds is het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet bevoegd voor beroepsopleiding. Om de stages in ondernemingen over te hevelen naar de gemeenschappen zou het de middelen moeten verdelen onder beide Gemeenschapscommissies volgens een verdeelsleutel die niet representatief is voor de reële noden. Anderzijds zijn de directies van Actiris en Bruxelles-Formation ervan overtuigd dat een dergelijke stagedie eigenlijk veel gelijkenissen vertoont met de individuele beroepsopleiding in de onderneming maar voor de werkgever geen verbintenis inhoudt om de werknemer na afloop van de stage aan te werven, tegemoet kan komen aan bepaalde noden van de Brusselse werkzoekenden, namelijk om twijfels of discriminatie uit de weg te ruimen. De stages in de onderneming werden omgedoopt tot eerste werkervaringscontracten (EWE- of First-contracten)¹⁰.

Het ACV legde vervolgens de nadruk op de noodzaak om deze maatregelen grondig te evalueren om na te gaan of ze echt nuttig zijn tijdens de loopbaan van de betrokken jongeren en niet een eindeloze carrousel van werkloosheid afgewisseld met stages op gang brengen en interessantere maatregelen, zoals het industriële leerlingenwezen of de beroepsopleiding, kapotmaken. Het ACV stelt voor om bij deze evaluatie een Commissie van Goede Diensten op te richten die bemiddelt tussen de stagiair, de onderneming en eventueel het bestuursorgaan. Het ACV drong ook aan op een duidelijk kader voor al deze formules, dat de burgerlijke aansprakelijkheid van de stagiair, het risico op arbeidsongevallen enz. dekt. Tot slot vroeg het ACV om op het niveau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een minimaal rechtskader vast te leggen waaraan elke stage moet beantwoorden en waarbij een openbare of paritaire instelling toezicht houdt. Deze voorstellen staan opgesomd in het document dat de sociale partners en de kabinetten goedkeurden binnen de taskforce.

Nog tal van andere punten moeten worden geregeld, met name de uitbetaling van de uitkeringen ten laste van Actiris, in het bijzonder de eventuele rol van de uitbetalingsinstellingen. Het ACV vraagt dat de uitbetalingsinstellingen hun taken zouden behouden. Dan moeten de statuten van

⁹ Besluit van de Brusselse Regering, 12.5.16

¹⁰ Zie Ordonnantie van 10.3.2016, besluit van Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 29.9.2016 en ministerieel besluit van 1.12.2016.



© Donatienne Coppieters

28 maart 2017: Tweede grote actie in gemeenschappelijk front rond werknemers zonder papieren die ten prooi vallen aan uitbuiting op overheidswerken (MIVB)

de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen (HVV) wel worden aangepast. In afwachting van de nodige initiatieven van de federale regering, wordt Actiris belast met de uitbetaling van de stagevergoedingen.

Migratie

Brussel is een van de multicultureelste Europese metropolen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het gewest met de meeste inwoners van buitenlandse afkomst. Mensen die op de vlucht zijn voor vervolging of op zoek zijn naar een betere economische toekomst komen vooral via Brussel ons land binnen.

Het BRC steunt de migrantenwerking, met inbegrip van de werking voor mensen zonder papieren, die zeer actief is in het verbond Brussel.

Door de 6^e staatshervorming zijn de gewesten bevoegd geworden voor de regelgeving met betrekking tot arbeidskaarten beperkt tot één werkgever (arbeidskaart B).

Zoals de andere gewesten heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn regelgeving moeten wijzigen conform de Europese richtlijnen die bepalen dat onderdanen van derde landen in de Europese Unie aanspraak moeten kunnen maken op één enkel document voor verblijf en werk (zie advies 2016-024 van 21.2.2016).

Op voorstel van het ACV, dat verslag wil uitbrengen van de bekommernissen geuit in de commissie "migratiewerknemers zonder papieren" van het BRC en het "comité Brussel", heeft de ESRBHG op 16 juni 2016 uit eigen beweging een advies uitgebracht met een aantal aanbevelingen, met name in verband met het lot van werknemers van wie arbeidskaart B is vervallen, de integratie van vluchtelingen, de regularisering van mensen zonder papieren, gezinshereniging enz.



II. SOCIALE ZAKEN

Gezondheidszorg

Het BRC werpt zich op als actor in het Brusselse gezondheidsbeleid in samenwerking met de betrokken centrales en de andere organisaties van de MOC, in het bijzonder de ziekenfondsen.

In de eerste studies van het RIZIV over de geografische spreiding van de uitgaven voor de ziekteverzekering in de jaren 1990 stond Brussel zeer ver boven (ongeveer + 26%) het Belgische gemiddelde. Dit was vooral te wijten aan de hoge concentratie aan ziekenhuizen (waaronder drie universitaire ziekenhuizen) en specialisten tot wie patiënten zich wenden zonder eerst gebruik te maken van de eerstelijnszorg. Deze situatie zorgt voor een overconsumptie aan prestaties (onder meer diagnose) wanneer de arts het dossier van de betrokken patiënt moet samenstellen uit de verschillende stukken. Sinds enkele jaren zien we een trendbreuk: Brussel bevindt zich een heel stuk onder het Belgische gemiddelde terwijl het zorgaanbod niet is veranderd.

Vanwaar dan die spectaculaire daling? Volgens de studie van het RIZIV is de daling niet te wijten aan een vermindering van de uitgaven, maar eerder aan een toename van de bevolking waardoor dit bedrag wordt gedeeld om het gemiddelde te krijgen. Met andere woorden, de Brusselse bevolking groeide de afgelopen jaren aan met mensen die

minder een beroep doen op de gezondheidszorg. Een optimistische verklaring hiervoor zou kunnen zijn dat het grotere deel om jongeren gaat omdat de demografie in Brussel dynamischer is dan in de twee andere gewesten, doordat jonge migranten er zich vestigen en oudere mensen uit de stad wegtrekken.

Er bestaat ook een pessimistischere verklaring voor de dalende uitgaven voor gezondheidszorg: een onderconsumptie omdat het zorgaanbod niet overal volstaat en er financiële drempels bestaan. Uit onderzoek over perinatale en bepaalde preventieve zorg en over het gebruik van de spoeddienst van ziekenhuizen blijkt dat deze laatste verklaring minstens gedeeltelijk strookt met de realiteit.

We kunnen ons ook afvragen of de organisatie van de gezondheidszorg afgestemd is op de noden van Brussel. De Brusselaars maken bijvoorbeeld onvoldoende gebruik van het globaal medisch dossier en van de thuisverpleging. Speelt de huisarts die sterk naar voren wordt geschoven door de Vlaamse artsensyndicaten een even belangrijke rol in een stedelijke context met een hoge mobiliteit? Bepaalde gezondheidsproblemen staan in nauw verband met sociale of familiale problemen; het zou waarschijnlijk interessant kunnen zijn om structuren uit te bouwen zoals de medische huizen die algemene gezondheidszorg bieden en hulp bij moeilijkheden die verband houden met het ziektebeeld.

7 april 2017: Actie tegen de commercialisering van de gezondheid





24 november 2016: Manifestatie van de non-profitsector in de straten van Brussel

Autonomieverzekering?

Het gezondheidsbeleid is momenteel versnipperd tussen twee federale instanties (de sociale zekerheid, overkoepeld door het RIZIV, en de FOD Volksgezondheid, belast met onder meer het ziekenhuisbeleid) en de gemeenschappen. De gemeenschappen kregen nieuwe bevoegdheden in het kader van de 6e staatshervorming. Ze werden onder meer bevoegd voor de rustoorden voor bejaarden dus voor zorg die momenteel wordt terugbetaald door de ziekteverzekering en die in Duitsland en in andere landen waar de sociale bescherming op hetzelfde model stoelt valt onder de (niet-medische) zorgverzekering.

In Brussel zijn de Franse en de Vlaamse Gemeenschap gelijktijdig bevoegd. Beide gemeenschappen mogen met andere woorden diensten aanbieden aan de burgers.

Bepaalde gemeenschapsbevoegdheden worden uitgeoefend via Brusselse instellingen, de Gemeenschapscommissies. De Franse Gemeenschapscommissie (Cocof) oefent eigenlijk het grootste deel van de sociale bevoegdheden van de Franse Gemeenschap uit in het kader van politieke akkoorden tussen Franstaligen waarbij dit regionale materie werd. Haar Vlaamse tegenhanger, de VGC, heeft veel meer een uitvoerende functie: op wetgevend vlak oefent de Vlaamse Gemeenschap zelf het merendeel van haar bevoegdheden in Brussel uit.

Er bestaat een Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) die tot nu toe voornamelijk bevoegd was voor materie die niet uitsluitend onder de Franse en de Vlaamse Gemeenschap valt. Een voorbeeld hiervan zijn instellingen waar je niet zomaar vrij een beroep op doet, maar die dwingende maatregelen treffen: bv. maatregelen ten aanzien van een gezin in het kader van de jeugdbescherming (hoewel de gemeenschappen over het algemeen instellingen voorstellen aan de burgers waarop ze vrij een beroep kunnen doen). Een ander voorbeeld zijn instellingen die niet afhangen van een bepaalde gemeenschap, hetzij uit verplichting (bijvoorbeeld de openbare instellingen zoals de woonzorgcentra van de OCMW's), hetzij uit vrije keuze.

De GGC kreeg nieuwe bevoegdheden door de staatshervorming. Ze wordt bevoegd voor de kinderbijslag, maar bijvoorbeeld ook voor de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB), een erfenis uit het uitkeringsstelsel voor personen met een handicap. Met uitzondering van enkele instellingen die voor de Vlaamse Gemeenschap kozen, wordt ze bevoegd voor bijna alle Brusselse woonzorgcentra, omdat de Franstalige politieke partijen hebben afgesproken dat de Cocof deze materie niet langer zal behartigen.

De GGC wordt dus bevoegd voor een groot deel van de fameuze zorgverzekering. Ze staat er echter niet alleen voor. De relatie met de Vlaamse zorgverzekering moet worden bepaald, want de Brusselaars kunnen hier op vrijwillige basis op intekenen.

Men kan zich dus afvragen of Brussel er belang bij heeft op korte termijn te kiezen voor een zorgverzekering naar Vlaams model die al enkele jaren bestaat, of naar Waals (Franstalig) model, die momenteel in de maak is. Op het vlak van financiering wordt het in elk geval moeilijk een systeem in te voeren met verplichte bijdragen om rechten te kunnen openen zoals de norm is op het vlak van sociale verzekering. Wat de prestaties betreft, zijn verschillende vormen van administratieve samenwerking en enig loket mogelijk, maar het zal waarschijnlijk niet lukken om alles onder te brengen bij een enkele instelling die afhangt van een enkele entiteit. Dit betekent niet dat de Brusselaars geen recht hebben op kwaliteitsvolle dienstverlening voor dit sociaal risico!

Uitgaande van deze institutionele context is het ACV van mening dat we ons niet mogen vastklampen aan bepaalde ideeën. De noden moeten duidelijk in kaart worden gebracht en er moet worden bekeken welke instantie het geschiktst is om hieraan tegemoet te komen op basis van een adequate financiering. Vervolgens moeten de mensen naar de juiste instanties worden doorverwezen om de zorg te kunnen genieten waarop ze recht hebben – de ziekenfondsen lijken hiervoor geknipt.



27 oktober 2016: Mandaatgerichte vorming voor de Brusselse syndicaal afgevaardigden

Iriscare

De regering van de GGC besloot een instelling van openbaar nut op te richten om de bevoegdheden van de GGC op het vlak van gezondheidszorg, handicap en kinderbijslag uit te oefenen¹¹.

Deze instelling zou ongeveer dezelfde structuur hebben als het RIZIV op het vlak van gezondheidszorg en als de RKW (Famifed) op het vlak van kinderbijslag. De sociale partners hadden hierop aangedrongen (zie advies ESRBHW van 17.9.2015).

Kinderbijslag

In het kader van de 6^e staatshervorming werd de GGC bevoegd voor de kinderbijslag in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Sinds 1.1.2015 zorgt ze voor de financiering hiervan. In theorie beschikt ze over wetgevende bevoegdheid sinds 1.7.2014. Sinds 1.1.2016 kan ze theoretisch het administratieve luik op zich nemen. Ten laatste op 31.12.2019 moet ze de administratie op zich nemen. In afwachting blijft Famifed hiervoor zorgen.

Er werd afgesproken dat de vier betrokken entiteiten (Vlaanderen, Franstalig Wallonië, GGC, Duitstalige Gemeenschap) terzelfdertijd de administratie op zich zullen nemen.

In afwachting worden enkel de wetswijzigingen doorgevoerd die werden aanvaard door alle entiteiten in het kader van een samenwerkingsakkoord. De Vlaamse Gemeenschap kondigde aan de materie op 1.1.2019 te willen overnemen. Op grond van de bestaande akkoorden zouden de andere entiteiten, waaronder de GGC, moeten volgen.

De overname van deze sector plaatst de GGC voor een enorme uitdaging, want de administratie moet praktisch nog helemaal van nul worden opgebouwd. De regeringsverklaring neemt akte van het politieke akkoord, overeenkomstig het unanieme advies van de Economische en Sociale Raad, om een openbare instelling te creëren volgens het model van de RKW (Famifed). Heel wat modaliteiten konden echter pas worden uitgevoerd wanneer bekend werd wat er in Vlaanderen en Wallonië zou gebeuren, met name met de compensatiekassen. Naast de politieke vaststelling dat elk orgaan van de GGC lijkt te bekijken wat er in de eigen Gemeenschap gebeurt, is het ook op praktisch vlak belangrijk dat de administratieve structuren zo dicht mogelijk bij elkaar aanleunen en dat de uitbetalingsinstellingen in elk van de gewesten worden erkend.

Naast het advies over Iriscare (zie hierboven) bracht de Economische en Sociale Raad twee adviezen hierover uit:

- advies 2014-057 van 16.10.2014 ;
- advies 2016 van 16 juni 2016, voornamelijk over de uitbetalingsinstellingen.

Zo zou aanvaard zijn dat de uitkeringsgerechtigde (de persoon die de kinderbijslag effectief ontvangt, meestal de moeder van het kind) voortaan de uitbetalingsinstelling mag kiezen. Dit zal natuurlijk de gewoontes en de rol van de uitbetalingsinstellingen grondig wijzigen.

Inhoudelijk verwachtte men tegen het einde van het eerste kwartaal van 2017 een universitaire studie over de toekomst van de kinderbijslag in Brussel. In tegenstelling tot sommige andere actoren vond het ACV, gesteund door de andere organisaties die lid zijn van de Economische en Sociale Raad, het voorbarig om zelf met grote hervormingsideeën op de proppen te komen. Deze houding spruit deels voort uit het

¹¹ Ordonnantie van 23.3.2017 (BS 12.4.2017)

idee dat de kinderbijslagsector het product is van een geschiedenis waarin het ACV een belangrijke rol speelde. In plaats van de sector grondig te hertekenen zonder te weten op basis van welke waarden of sociale doelstellingen, moeten we de sterke en de zwakke punten in kaart brengen om ze respectievelijk te versterken en weg te werken. Zo is het ACV er in dit stadium niet van overtuigd dat de toeslag voor grote en eenoudergezinnen moet worden afgeschaft, ook al zou de techniek die momenteel wordt gebruikt waarschijnlijk best worden herzien. Het ACV zal zich in elk geval verzetten tegen de invoering van een inkomensgrens of tegen het idee om de kinderbijslag te gebruiken als middel om toezicht te houden op de schoolplicht.

Een tweede reden waarom we voorzichtig moeten te werk gaan is het feit dat er niet over de toekomst van de kinderbijslag in Brussel kan worden beslist zonder te weten wat Vlaanderen en Wallonië doen. Hun grondgebied bestrijkt immers de Brusselse rand. Als een gewest omwille van de kinderbijslag aantrekkelijk wordt voor bepaalde bevolkingscategorieën die men wil bevoordelen of als een gewest besluit om in deze sector te besparen, zal dit een impact hebben op de andere gewesten.

Uiteindelijk deed de regering van de GGC er lang over om de universitaire studie bekend te maken en haar toekomstplan voor de kinderbijslag uit de doeken te doen. Het is blijkbaar moeilijk om tot een akkoord te komen waar de verschillende regeringsinstanties zich kunnen achter scharen.

In een brief van 26 april 2017 aan de minister-president van het gewest juicht de Raad van Bestuur van de ESRBHG de afkondiging van de ordonnantie Iriscare toe en vraagt dat ze zo snel mogelijk wordt uitgevoerd, met name wat de oprichting van de bestuursorganen betreft. Omdat het om de toekomst van de sector gaat, vermeldt de brief dat de administratieve invoering, met name de erkenning van de compensatiekassen, absolute prioriteit verdient. De aankondiging van een grootschalige hervorming zoals in het Vlaamse en Waalse Gewest is van symbolisch belang, maar dit belang is ondergeschikt aan:

- de concrete invoering van het stelsel;
- een grondige evaluatie van de noden van de Brusselaars ;
- overleg met alle betrokken actoren.



III. GEWESTELIJKE ONTWIKKELING, ECONOMIE, MILIEU

De handel in Brussel

Het ACV heeft meerdere initiatieven opgestart (of er actief aan deelgenomen) rond de ontwikkeling van het Brussels handelsverkeer. Vaak ging het om reacties op projecten van gigantische omvang, zoals de herinrichting van de Heizelvlaakte (advies ESRBHG van 7.5.2016) of van de Brusselse centrale lanen (voetgangerszon") waarvan de gevolgen op de werkgelegenheid en de arbeidsomstandigheden verre van duidelijk zijn.

Het ACV tracht ervoor te zorgen dat deze initiatieven uitlopen op een globale gewestelijke visie op de ontwikkeling van het handelsverkeer, die de arbeidsomstandigheden van het personeel (zoals werken op zondag) de nodige aandacht toekent.

De aanslagen in Parijs die op 13 november 2015 werden gepleegd door individuen die in het Brussels Gewest hadden gewoond, en de aanslagen van 22 maart 2016 op de luchthaven in Zaventem en in de Brusselse metro, hebben die plannen doorkruist.

Voorals Brussel voelde de weerslag na deze aanslagen. De hoofdstad werd geconfronteerd met een ongeziene situatie waarop de overheid heeft gereageerd met soms weinig duidelijke maatregelen op het vlak van veiligheid. Bovendien wa-

ren de gevolgen rampzalig voor het imago van de stad, de economie en de samenleving.

Op het Brussels economisch en sociaal coördinatiecomité van 20 april 2016 heeft de Brusselse Regering een aantal maatregelen aangekondigd met als doel de Brusselse economie opnieuw aan te zwengelen, en dan vooral in de toerisme- en evenementensector, die zwaar getroffen werden.

Op deze conferentie onderstreepte het ACV, net zoals andere partijen, dat de Brusselse samenleving serieuze scheuren vertoont na deze gebeurtenissen. Er moeten duurzame maatregelen en investeringen komen, met name in de sociale cohesie.

De sociale gesprekspartners zullen het idee om een gezamenlijke uitspraak te doen over deze kwestie, samen uitpluizen.

Het beleid van de stad Brussel

De ESRBHG heeft meerdere adviezen ter zake uitgebracht:

- Plan Klimaat, lucht, energie: advies 041 van 17.9.2015 en advies 040 van 16.6.2016
- Duurzame wijkcontracten: advies 031 van 19.5.2016



26 mei 2015: Nieuwstraat: actie tegen de zondagsopening van winkels



19 mei 2016: De gemeenteraad van Elsene wordt aan de tand gevoeld i.v.m. de zondagsopening van winkels.



15 februari 2016: Een voetgangerszone? Ja, maar voor wie? Debatavond van het Comité Brussel.

- Hervorming van het Brussels Wetboek van Ruimtelijke Ordening (BWRO): advies 009 van 18.2.2016
- Stedelijke herwaardering: advies 002 van 21.1.2016
- Afvalbeheer: advies van 7.7.2016
- Plan lage uitstoot (beperking uitstoot uitlaatgassen): advies van 7.7.2016.

De Raad heeft ook gewerkt aan het Gewestelijk plan voor duurzame ontwikkeling (GPDO) en in het bijzonder aandacht besteed aan het mobiliteitsvraagstuk.

In al deze debatten neemt het ACV de volgende gedragslijn aan:

- evenwicht tussen de diverse stadsfuncties;
- toegankelijkheid van deze functies;
- kwaliteit en toegankelijkheid van huisvesting, collectieve diensten, collectieve ruimte, in het bijzonder groenzones.

Dit evenwicht impliceert dat in Brussel een economisch leven in stand wordt gehouden, een stedelijke industriële activiteit inclusief.

De ESRBHG heeft advies uitgebracht over de regelgeving inzake toeristische accommodatie, die o.a. gaat over de uitwerking van zogenaamde deeleconomie-initiatieven (Airbnb) (advies 056 van 17 september 2015).

Mobiliteit

Het BRC heeft een grondige analyse gemaakt van de financiering, de investeringskeuzes en het tariefbeleid van de MIVB.

In 2016-2017 heeft het BRC zich onder andere gebogen over het Gewestelijk plan voor duurzame ontwikkeling en het mobiliteitsaspect ervan, alsook over het Gewestelijk mobiliteitsplan (zogenaamde Good Move-strategie).

Op kortere termijn werd het mobiliteitsvraagstuk opgenomen in het politieke debat, vooral vanuit 2 gebeurtenissen:

- de beslissing van de stad Brussel om van het middengedeelte van de centrale lanen een voetgangerszone te maken;

- de bouwvalligheid van bepaalde tunnels, waardoor het gewest verplicht was enkele af te sluiten, in afwachting van hun herstelling.

Deze twee gebeurtenissen legden echter een aantal andere pijnpunten bloot. Brussel is (samen met Antwerpen) een van de steden met de meeste verkeersopstoppen in Europa, de voornaamste reden waarom de luchtkwaliteit er niet aan de Europese normen voldoet.

Volgens de Europese Commissie wordt die verkeersoverlast grotendeels veroorzaakt door de absurde fiscale voordelen die worden toegekend aan het privégebruik van bedrijfswagens en het feit dat het beleid voor ruimtelijke ordening vooral gericht is op verkavelingen buiten de stad, ten nadele van het wonen in de stad zelf.

Het Brusselse wegenwerk, met name de fameuze tunnels, beantwoordt aan een concept waarvan de meeste Europese steden intussen zijn afgestapt. Ook de meeste Amerikaanse steden zijn hier niet meer voor te vinden: namelijk dat de werknemers die in de steden werken hun woonplek in de buitenwijken (over het algemeen buiten Brussel en zelfs buiten de Ring) via een quasi ononderbroken autoweg kunnen bereiken. Dit concept komt vandaag de dag vooral voor in Aziatische en derdewereldsteden, en is in feite geen model meer voor Brussel.

Het probleem is dat er, ter vervanging van dit model, een langetermijnvisie nodig is die ook de aangrenzende zones in het gewest moet behelzen. Of het nu gaat om de spoorwegen (de GEN-problematiek), om de trein voor verplaatsingen binnen het gewest of om het regionale vervoer (De Lijn of TEC-netwerken), of zelfs het wegennet (uitbreiding van de ring?): het intergewestelijk overleg zit op een dood spoor, ondanks de herhaalde oproepen van de Economische en Sociale Raad.

Wat de voetgangerszone in Brussel betreft, betwist niemand dat dit stadsdeel nood heeft aan een herwaardering door de autozone te hertekenen. Maar momenteel heeft niemand een duidelijke visie op het type handel dat zich in deze voetgangerszone zal ontwikkelen. En hoe het zit met de handelszaken die er momenteel gehuisvest zijn? Op het vlak van mobiliteit lijkt niemand exact te weten hoe het verkeer moet omgeleid worden langs de afgesloten lanen of hoe het openbaar vervoer moet worden geregeld in functie van deze nieuwe realiteit.



9 februari 2017: Meeting van het Platform Wonen voor de ondertekening van het handvest: 25 lokale mandatarissen engageren zich tegen de woekerhuurprijzen in Brussel.

Deze strategie is bijna de norm geworden bij de gemiddelde Belg, maar is helaas nauwelijks toegankelijk voor de Brusselaar, aangezien de huurprijzen bovengemiddeld hoog liggen (toch volgens de Belgische normen) en bij heel wat families het percentage van het budget overschrijdt dat normaal aan huisvesting wordt besteed en op die manier het welgekomen spaargeld voor de 'oude dag' opsloort.

In het kader van de 6e staatshervorming kregen de gewesten de bevoegdheid voor huurovereenkomsten. Deze bevoegdheid zal dus belangrijker blijken in Brussel dan elders.

De privéhuurmarkt kan meewerken aan een sociaal huisvestingsbeleid, onder meer via sociale vastgoedkantoren of een systeem van huurtoelagen. Om een dergelijk systeem te kunnen invoeren, moeten de huurprijzen worden gereguleerd of ten minste geobjectiveerd. Het ACV steunt actief de initiatieven van het verenigingsleven en MOC (in het bijzonder de Equipes Populaires) om deel te nemen aan het politieke debat hierover. Het ACV hielp mee aan de oprichting van een "Platform Wonen", een groepering van verenigingen die, naast andere acties, in 2015 en 2016 bij de leden een enquête heeft gevoerd naar buitensporige huurprijzen. In 2017 kwamen 300 militanten bijeen in de Pletinckxstraat en interpeleerden ze de plaatselijke en gewestelijke beleidsverantwoordelijken over onze voorstellen. Het ACV werkte in het bijzonder actief mee een voorstel uit om in het Brusselse huisvestingsrecht het principe in te voeren dat de huurder een lagere huurprijs kan vragen wanneer deze zonder geldige reden hoger is dan de huurprijzen in een indicatief rooster dat werd opgesteld op basis van een aantal elementen die de huurder makkelijk kan vaststellen, bijvoorbeeld tijdens de bezichtiging. Dit principe kan worden toegepast door de rechter, maar ook door een paritaire arbitrage- en verzoeningscommissie die op gewestelijk niveau moet worden opgericht.

De Economische en Sociale Raad drong aan op een dergelijke regulering in zijn advies van juni 2015, in zijn advies over de

Huisvesting

Brussel telt minder inwoners met een eigen woning en beantwoordt daardoor minder dan de andere gewesten aan het Belgische ideaal om een eigen woning te hebben. Het percentage woningen dat wordt bewoond door zijn eigenaar bedraagt in het Brussels Gewest slechts 39%. In andere Belgische grootsteden is dat 50%, 66% in Wallonië, 71% in Vlaanderen.

Een verklaring hiervoor kan zijn dat de steden jongvolwassen aantrekken die nog geen gezin of een vaste job hebben. Brussel heeft met zijn internationale instellingen heel wat expats die geen eigen woonst nodig hebben. Maar deze cijfers wijzen ook op de aanwezigheid van arme bevolkingsgroepen in Brussel, die geen toegang hebben tot een eigen woning door hun preciaire situatie en gezinsinkomen.

Een van de redenen voor een Belg om zich een eigen woning aan te schaffen, is het feit dat je geen huur hoeft te betalen en dat je, wanneer je met pensioen gaat, op verminderde inkomsten terugvalt. Bijgevolg levert het pand dan wat op als je het verhuurt, verkoopt of in lijfrente geeft, wanneer je je laatste jaren in het rusthuis moet slijten.



19 mei 2016: Actie tegen oneerlijk hoge huurprijzen

fiscaliteit (zie hoger) en in februari 2016 naar aanleiding van een intentienota van de bevoegde minister.

Het ontwerp van ordonnantie dat de bevoegde minister neerlegde gaat niet zo ver. Het bepaalt enkel dat de regering een indicatief rooster van referentiehurprijzen vastlegt op basis van interne en externe huisvestingscriteria, maar zonder dat dit een bijkomende beperking voor de eigenaar vormt. Het voorziet ook in de aanstelling van erkende bemiddelaars en regelt de arbitrage. Het voorziet echter niet in een paritaire gewestelijke instantie. De besprekingen hierover worden in 2017 voortgezet.

Deze gewestelijke beleidsactiviteit ligt in het verlengde van plaatselijke, stimulerende initiatieven die, in het bijzonder in de gemeente Schaarbeek, het idee van plaatselijke, paritaire huurcommissies goed hebben vooruitgeholpen.

Fiscaliteit

De Brusselse Regering voerde in het kader van de Strategie 2025 een soort taxshift door via een verhoging van de onroerende voorheffing die voor de inwoners van Brussel wordt gecompenseerd door de afschaffing van de gewestbelasting voor gezinshoofden (de vroegere agglomeratiebelasting voor de financiering van de vuilnisophaling) en een verlaging van de gewestelijke opcentiemen op de personenbelasting. De hervorming voorziet bovendien in de afschaffing (voor de nieuwe contracten) van de belastingvoordelen op hypothecair krediet voor de aankoop van een eigen woning (woonbonus) en op renovatieleningen.

De Economische en Sociale Raad was niet gekant tegen deze hervorming, maar vestigde de aandacht op een aantal mogelijke negatieve gevolgen (advies van 25.11.2015).

De Brusselse huurders zijn niet beschermd tegen de gevolgen van de verhoging van de onroerende voorheffing voor de huurprijzen. Deze problematiek houdt verband met de nood aan omkadering van de huurprijzen die elders in dit verslag wordt aangekaart. De afschaffing van de belastingvoordelen op hypothecair krediet voor de aankoop van een nieuwe woning of voor renovatie kan ook nadelige gevolgen hebben voor de bouwsector, te meer omdat de voordelen enkel worden toegerekend op voorlegging van facturen (strijd tegen zwartwerk!).

Luchthaven

In september 2015 vond in het Sheratonhotel op Brussels Airport een colloquium plaats, een gezamenlijk initiatief van de Economische en Sociale Raad van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, zijn Vlaamse tegenhanger (SERV) en het regionaal overlegcomité (RESOC) van Halle-Vilvoorde.

In Brussel heeft men soms precies enkel nog oog voor de geluidshinder van de vliegtuigen die opstijgen en landen op de luchthaven van Zaventem.

De luchthaven is nochtans een belangrijk element van de Brusselse economie, met name voor de toeristische sector in de ruime zin van het woord. Dit bleek toen de luchthaven enkele dagen werd gesloten na de aanslagen van maart 2016.

De luchthaven kan ook een kweekvijver van werkgelegenheid vormen. Tijdens het colloquium bleek dat er op dit vlak wel nog veel werk aan de winkel is:

- Actiris moet worden ingelicht over de vacatures in de luchthaven en in de ondernemingen die er gevestigd zijn;
- de talenkennis die nodig is om in een internationale luchthaven te werken, moet worden geobjectiveerd. Indien nodig moet de talenkennis van de Brusselse werkzoekenden worden bijgespijkerd;
- vanuit Brussel moet de luchthaven via het openbaar vervoer goed bereikbaar zijn wanneer er geen vliegtuigen meer vertrekken of landen, maar het personeel wel aanwezig moet zijn.

Tijdens het colloquium bleek ook dat werken op de luchthaven niet alleen rozengeur en maneschijn is. De werkomstandigheden kunnen nog veel beter.

Begin 2017 nam de spanning aanzienlijk toe toen de Brusselse Regering aankondigde dat een besluit uit 1999 voortaan zou worden toegepast. Dat besluit legt geluidsnormen op aan vliegtuigen die over Brussel vliegen.

De ESRBHG probeerde tot een compromis te komen waarbij rekening werd gehouden met het gewest en zijn normen, maar ook met de vliegroutes bij het opstijgen (federale bevoegdheid) en de verlenging van de landingsbaan naar het oosten zodat de vliegtuigen sneller hun bocht kunnen nemen (advies van de Raad van Bestuur van 15 februari 2017).

Gewestelijke economische ontwikkeling

In het kader van de Strategie 2025 denkt de regering na over een reorganisatie van de instrumenten voor economische ontwikkeling via de oprichting van een vennootschap met sociaal oogmerk die drie bestaande instanties zou omvatten:

- Atrium, het gewestelijke agentschap dat de investeringen op stedelijk niveau en de ontwikkeling van de handelswijken coördineert;
- Impulse, dat investeringssteun biedt aan ondernemingen;



© Donatienne Coppieters

- Bruxelles Invest & Export (BIE), dat Brusselse ondernemingen begeleidt bij hun internationale ontwikkeling en buitenlandse investeerders aantrekt naar Brussel.

De ESRBHG bracht hierover advies 027-2015 van 21.5.2015 uit. De sociale partners lieten weten graag te worden betrokken bij het beheer van deze vennootschap en van de Haven van Brussel.

In juli 2016 keurde de Brusselse Regering een reeks maatregelen goed ter bevordering van kmo's, de zogenaamde Small Business Act. Bedoeling is de maatregelen de komende jaren gaandeweg toe te passen. De ESRBHG bracht hierover advies uit op 27.6.2016.

In het kader van de Strategie 2025 is de ontwikkeling van de kringlooeconomie, met andere woorden de recyclage van afval, een prioriteit voor de Brusselse Regering (advies ESRBHG 034, 16.6.2015 ; de bevoegde minister stelde een aantal besluiten voor op het Brussels Economisch en Sociaal Overlegcomité (BESOC) van 21.6.2016).

Sociale economie

De sociale economie kan van groot belang zijn voor de economische ontwikkeling en de werkgelegenheid. Het ACV neemt actief deel aan het "Platform" dat het gewest heeft opgericht met de bedoeling over deze materie overleg op touw te zetten.

Momenteel wordt de sociale economie geregeld door de Ordonnantie van 18 maart 2004

betreffende de erkenning en de financiering van de plaatselijke initiatieven voor de ontwikkeling van de werkgelegenheid

(PIOW's) en de inschakelingsondernemingen (IO). De regering wil deze Ordonnantie vervangen om de sociale economie open te stellen voor nieuwe mogelijkheden. Concreet zou het erop neerkomen dat de sociale inschakelingsondernemingen een aan hun specifiek doel gekoppelde financiering zouden behouden, terwijl de sociale ondernemingen in ruime zin een erkenning zouden kunnen krijgen (mits naleving van bepaalde economische, sociale en bestuursmatige criteria) en bovendien een beroep zouden kunnen doen op de regelingen ter ondersteuning van de werkgelegenheid.

In een gemeenschappelijk front met de andere vakbonden schenkt het ACV in dit dossier veel aandacht aan volgende punten:

- de sociale inschakelingseconomie in stand houden, met duidelijke criteria, in het bijzonder qua omkadering; concurrentie met de sociale economie in ruime zin vermijden, vooral in de wedloop naar subsidies;
- geen oneerlijke concurrentie tussen de sociale economie en de gewone economie. Het is niet de bedoeling dat de ontwikkeling van de sociale economie uitloopt op banenverlies voor andere werknemers. Dit punt ligt zeer gevoelig in sectoren zoals schoonmaak, vooral waar het gaat om overheidsopdrachten. De ondernemingen van de sociale economie maken in principe deel uit van het paritair comité waar hun sector van afhangt. Voor de inschakelingsondernemingen geldt dat niet: zij zijn eigenlijk geen concurrenten van gewone ondernemingen op een bepaalde markt.

Brise

Het BRC en het Verbond zijn, samen met ABVV en ACLVB, partners van het "Brussels Intersyndicaal Netwerk voor Sen-

7 oktober 2016: Samenkomst voor het Brussels Parlement tegen de ondertekening van de Atlantische verdragen, TTIP, Ceta en andere



© Donatienne Coppieters

sibilisering rond Milieu”, BRISE genoemd (equivalent van het Waalse “RISE”).

Dit netwerk heeft drie doelstellingen:

1. Ervoor zorgen dat de werknemersvertegenwoordigers en de vakbondsleden hun medewerking verlenen aan de transitie naar duurzame ondernemingen.

Dit kan via artikelen in de vakbondspers, thematische fiches, sensibiliseringstools, opleiding van afgevaardigden, alsook via het organiseren van een jaarlijks forum. In 2016 brachten de afgevaardigden die zich hadden ingeschreven voor de BRISE-opleiding een bezoek aan Pocheco, een bedrijf in Noord-Frankrijk dat bekend werd door de film “Demain” over de sociale en milieupraktijken binnen het bedrijf.

2. De syndicale expertise in milieuvraagstukken uitbouwen.

Zo is de intersyndicale werkgroep “Kyoto” opgericht, die een dertigtal afgevaardigden en coördinatoren bijeenbrengt.

3. Samenwerkingsverbanden en partnerschappen opzetten.

TTIP

Het ontwerp van het Trans-Atlantisch handels- en investeringsverdrag (in het Engels: transatlantic trade and invest-

ment partnership of TTIP), met andere woorden het handelsverdrag tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten, en het ontwerp van handelsverdrag met Canada, doen heel wat stof opwaaien en werden zelfs behandeld in het Brusselse parlement.

Het ACV, het verbond Brussel en de groepen die daarvan deel uitmaken, hebben actief deelgenomen aan vele acties die breed werden gedragen.

Op voorstel van het ACV bracht de ESRBHG op 16 juni 2016 een initiatiefadvies uit over de gevolgen van deze verdragen voor de gezondheidszorg. De tekst is gebaseerd op het standpunt van het Nationaal Intermutualistisch College en op moties van de Algemene Raad van het RIZIV over de ontwerpen van “diensten”-richtlijn van de Europese Unie (Bolkstein-richtlijn).

Het advies behandelt natuurlijk niet alle uitdagingen die voortvloeien uit deze verdragen. Naast het feit dat het om een unaniem advies gaat, ook van de werkgevers, stelt het dat de investeringen het algemene belang moeten dienen. Het verwoordt ook de bekommernissen over het arbitragesysteem en stelt dat de verdragen eerst moeten worden goedgekeurd door de Belgische parlementen, met inbegrip van de gewestelijke parlementen, voor ze van kracht kunnen gaan.

IV. ONDERWIJS EN OPLEIDING

Op het vlak van onderwijs komt de dualisering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest misschien nog wel het duidelijkst tot uiting in het dagdagelijkse leven van de inwoners van Brussel. Brussel is de grootste studentenstad van België (100.000 studenten), hetzij het equivalent van een 20^e gemeente. De stad telt het hoogste percentage afgestudeerden met een diploma hoger onderwijs (43%, Belgische gemiddelde = 37%) en het hoogste percentage inwoners zonder diploma lager secundair onderwijs (32%, Belgische gemiddelde = 26%). Deze cijfers moeten misschien wel wat worden genuanceerd, onder meer op basis van het percentage houders van een in het buitenland behaald diploma dat in België niet erkend is (43% van de werkzoekenden, waarvan 18% in bezit zijn van een hoger diploma). De cijfers weerspiegelen echter wel een realiteit. Brussel is het Belgische gewest met het hoogste percentage vroegtijdige schoolverlaters in België.

Op het televisiejournaal wordt bij het begin van het nieuwe schooljaar steevast de aandacht gevestigd op de kinderen zonder school, namelijk kinderen die door plaatsgebrek niet konden worden ingeschreven in de school die hun ouders op het oog hadden.

Deze problematiek zou volgens de media vooral voorkomen in het noorden van Brussel, dat een recenter stedelijk karakter heeft. De scholen bieden onvoldoende plaats voor leerlingen uit de buurt en uit de rand rond Brussel die in Brussel willen studeren. Dit aspect mag niet worden onderschat: het probleem om een school te vinden die beantwoordt aan de verwachtingen van de ouders en aan de noden van de kinderen zou een van de belangrijkste redenen kunnen zijn waarom de middenklasse wegtrekt uit de hoofdstad, een fenomeen dat de Brusselse overheid zorgen baart.

Eigenlijk schiet het onderwijsaanbod in Brussel globaal tekort. Er is vooral onvoldoende plaats in de armere wijken in de “eerste kroon” van Brussel die kampen met een grote bevolkingstoename. Kinderen uit deze wijken komen dan ook vaak terecht in zogenaamde vuilbakscholen (gebeurt vaker in het Franstalige dan in het Nederlandstalige onderwijs) of zijn heel lang onderweg naar school.

Er moeten nieuwe klassen bijkomen en nieuwe scholen worden gebouwd omdat niet alle bestaande scholen nog plaats hebben om uit te breiden. Ook hier rijst de vraag welke instantie erop moet toezien dat het aanbod de vraag kan volgen en wie de noodzakelijke investeringen in onroerende goederen en andere betaalt.

Het ACV steunt het platform “Ieder kind een stoel, une place de qualité pour chaque enfant”, dat deze problematiek aanklaagt.

In deze context betreuren we dat de problematiek van het onderwijsaanbod nauwelijks werd aangekaart in het ontwerp

van het “Pacte d’excellence” van de Franse Gemeenschap en dat de Vlaamse Gemeenschap weigerde mee te werken aan de Strategie 2025 van het Brussels Gewest waar deze problematiek moet worden aangekaart. Het ACV zal er blijven op aandringen dat deze dimensie wordt vermeld in de definitieve tekst van het Pact.

Er moet ook worden geëvalueerd of het deel van het Franstalige Pacte d’excellence” over ongelijkheid een antwoord biedt op de enorme kloof, vooral in Brussel, tussen scholen op het vlak van onderwijs zelf, omkadering en infrastructuur.

Beroepsopleiding voor werkzoekenden

Het ACV neemt actief deel aan het beheerscomité van Bruxelles-Formation.

De belangrijkste inhoudelijke thema’s die in dit kader worden onderzocht:

- Samenwerking tussen de gewestelijke besturen – in de eerste plaats Bruxelles-Formation en de sectorale vormingsfondsen voor de opleiding van de werknemers. Sommige van die sectorale fondsen beschikken over heel wat middelen en zouden een belangrijke rol kunnen spelen bij de uitbouw van sectoren die als strategisch gelden. Brussel lijkt echter ondervertegenwoordigd in de activiteit van sommige van die fondsen. Om hun werking en de gewestelijke openbare voorzieningen beter op elkaar af te stemmen, werd een sectoraal facilitator aangeworven in de ESRBHG.
- Oprichting van de “Polen Opleiding –Werkgelegenheid”. Deze maatregel uit de Strategie 2025 betreft Bruxelles-Formation, Actiris en VDAB Brussel. De bedoeling is het opleidingsaanbod van een welbepaalde sector te verzamelen op één plaats, uitgerust met spitsmateriaal, de competenties in kaart te brengen en te valideren, mensen warm te maken voor beroepen uit de sector enz. Deze polen worden paritair beheerd. Er werden vier prioritaire polen gedefinieerd: beroepen uit de technologische industrie, ICT, logistiek (met inbegrip van transport) en horeca.
- Beroepsopleiding gedetineerden. Als gevolg van de budgettaire beperkingen die op federaal niveau werden opgelegd, moesten de initiatieven op het vlak van beroepsopleiding in de Brusselse gevangenissen worden stopgezet. Er werden brieven verstuurd naar de federale minister van Justitie, maar tot nu toe zonder resultaat.
- Samenwerking met het Europees Sociaal Fonds. De instanties voor socioprofessionele inschakeling lieten weten dat ze, om tegemoet te komen aan de eisen van het ESF, allerlei gevoelige individuele gegevens over hun stagiairs moesten verzamelen. Er werd een compromis gesloten.



20 april 2016: Manifestatie
"De toekomst is van ons"

Alternerend leren en werken

Voortbouwend op de aanbevelingen van de Nationale Arbeidsraad (advies nr. 1770 van 25 mei 2011, in samenspraak met het BRC) en een samenwerkingsakkoord gesloten op 27 maart 2014 tussen de Franse Gemeenschap, de Franstalige Gemeenschapscommissie (de Cocof) en het Waalse Gewest, werden de twee belangrijkste formules voor de alternerende beroepsopleiding (middenstandsopleidingen en beroepsinschakelingsovereenkomsten in het kader van de Centres d'Education et de Formation en Alternance (opleidingscentra voor alternerend leren) (CEFA) samengebond tot een enkel instrument, de zogenaamde 'overeenkomst alternerende opleiding'. Een overheidsinstantie, genaamd "Office francophone de la formation en alternance" (OFFA), werd vervolgens opgericht, een overkoepelend orgaan voor bedoelde voorzieningen en de administratieve structuren ervan.

De Franstalige Brusselse regelgeving over het alternerend leren en werken werd gewijzigd vanaf 1 september 2015 (Besluit Cocof 15 juli 2015, zie advies ESRBHG 16 juni 2015).

Het document van de taskforce 'werk-opleiding' bevat nog andere voorstellen (zie hierboven, leerplekken voor werkzoekenden). De Commissie van Goede Diensten zou evenzeer bevoegd zijn voor de alternerende beroepsopleidingen. De basisregels rond het onthaal in de ondernemingen, de begeleiding van stagiaires ... zouden voor beide instanties dezelfde zijn. De samenwerking tussen Bruxelles-Formation en Actiris wordt verder uitgebouwd, in gevallen waarin de alternerende beroepsopleiding een oplossing zou bieden voor de werkzoekenden.

Op termijn kunnen we hopen dat Brussel de stap zal zetten om de opleidingen bedoeld voor de middenstand en de opleidingen voor loontrekkenden op elkaar af te stemmen, met name door de vakbonden hier actief bij te betrekken. In Vlaanderen en Wallonië is dit nl. reeds het geval.

Daarnaast vormt het "Alternerend leren en werken" een belangrijk aspect van het ontwerp voor het Franstalige Pacte d'excellence, in het luik over het kwalificerend onderwijs, dat op termijn de technische kwalificerende en beroepsopleidin-

gen zou laten samensmelten. Dit beleid kan eventueel aangevuld worden met de initiatieven die werden genomen door het gewest. Als we van "alternerend leren en werken" een volwaardige beroepsrichting willen maken, in navolging van andere landen, moeten we ervoor zorgen dat het geen watervalrichting wordt voor leerlingen die worden uitgesloten uit het voltijds onderwijs.

Instance Bassin

De "Bassins EFE" (enseignement qualifiant, formation, emploi of kwalificerend onderwijs, opleiding, tewerkstelling) werden in het leven geroepen door een samenwerkingsakkoord van 24 april 2014 tussen de Franse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie (de Cocof) en het Waalse Gewest, opdat het aanbod van kwalificerend onderwijs (technisch en beroeps-) en de beroepsopleiding rekening zou houden met de lokale socio-economische behoeftes. Elke Bassin wordt gestuurd door een instantie die de sociale partners en de spelers uit het onderwijs, werkveld en de beroepsopleiding samenbrengt.

Het ACV draagt actief bij aan de Instantie Bassin Bruxelles, die op haar beurt nauw samenwerkt met de taskforce rond de leerplekken (zie hoger).

Tot nog toe werden reeds drie sectoren geanalyseerd: Horeca-toerisme, handel, bouw.

Het Nederlandstalige equivalent voor Instance Bassin was het BNCTO (Brussels Nederlandstalig Comité voor Tewerkstelling en Opleiding), dat instond voor de coördinatie tussen het opleidingsbeleid van de Vlaamse Gemeenschap en het tewerkstellingsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. In 2015, na een wijziging van het Vlaamse regeringsbeleid, kreeg het BNCTO financiële moeilijkheden en moest het worden ontbonden.

Het BNCTO werd vervangen door de Brusselse Adviesraad van de Nederlandstalige Sociale Partners (BANSPA) die samenwerkt met de vzw Tracé, die in eerste instantie inschakelingsopleidingen verstrekt, en met de gewestelijke dienst Brussel van VDAB.



B L
Brussel Leeft

